

digheden i denne kontraherende stat og underrette den centralmyndighed, der har anmodet om tilbagegivelsen, eller efter omstændighederne ansøgeren herom.

Artikel 10

Centralmyndigheden i den stat, hvor barnet befinder sig, skal træffe eller udvirke at der træffes alle passende foranstaltninger for at opnå frivillig tilbagegivelse af barnet.

Artikel 11

De judicielle eller administrative myndigheder i kontraherende stater skal handle hurtigt i sager om børns tilbagegivelse.

Hvis den pågældende judicielle eller administrative myndighed ikke har truffet nogen beslutning inden seks uger efter den dag, da sagen blev indledt, kan ansøgeren eller centralmyndigheden i modtagerstaten, på eget initiativ eller efter anmodning fra centralmyndigheden i oprindelsesstaten, bede om en redegørelse for årsagerne til forsinkelsen. Hvis centralmyndigheden i modtagerstaten modtager et svar, skal myndigheden videresende svaret til centralmyndigheden i oprindelsesstaten eller, efter omstændighederne, til ansøgeren.

Artikel 12

Hvis et barn er blevet ulovligt bortført eller tilbageholdt som angivet i artikel 3, og hvis der, da sagen blev indledt ved den judicielle eller administrative myndighed i den kontraherende stat, hvor barnet befinder sig, er gået mindre end ét år fra den dag, da den ulovlige bortførelse eller tilbageholdelse fandt sted, skal den pågældende myndighed bestemme, at barnet straks skal gives tilbage.

Også i de tilfælde, hvor sagen er blevet indledt efter udløbet af den periode på et år, der er nævnt i foregående stykke, skal den judicielle eller administrative myndighed bestemme, at barnet skal gives tilbage, medmindre det godtgøres, at barnet er faldet til i sine nye omgivelser.

Hvis den judicielle eller administrative myndighed i modtagerstaten har grund til at tro, at barnet er blevet bortført til en anden stat, kan

den afslutte sagen eller afvise anmodningen om tilbagegivelse af barnet.

Artikel 13

Uanset bestemmelserne i den foregående artikel, har den judicielle eller administrative myndighed i modtagerstaten ikke pligt til at bestemme, at barnet skal tilbagegives, hvis den person, institution eller anden myndighed, som modsætter sig tilbagegivelsen, godtgør at:

- a. den person, institution eller anden myndighed, som drog omsorg for barnet person, ikke faktisk udøvede forældremyndigheden, da bortførelsen eller tilbageholdelsen fandt sted, eller havde samtykket i eller efterfølgende affundet sig med bortførelsen eller tilbageholdelsen; eller
- b. der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil udsætte barnet for fysisk eller psykisk skade eller på anden måde sætte barnet i en situation, som det ikke bør tåle.

Den judicielle eller administrative myndighed kan også nægte at tilbagegive barnet, hvis den finder, at barnet modsætter sig tilbagegivelsen, og at barnet har nået en sådan alder og modenhedsgrad, at der bør tages hensyn til barnets mening.

Når de judicielle eller administrative myndigheder overvejer de forhold, der er nævnt i denne artikel, skal de tage hensyn til de oplysninger vedrørende barnets sociale baggrund, som fremskaffes af centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i den stat, hvor barnet har bopæl.

Artikel 14

Når de judicielle eller administrative myndigheder i modtagerstaten undersøger, om der foreligger en ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse som angivet i artikel 3, kan de tage direkte hensyn til loven og retlige eller administrative afgørelser i den stat, hvor barnet har bopæl, hvad enten de formelt anerkendes eller ej, uden at anvende de særlige procedurer, som ellers skulle have været anvendt for at føre bevis for indholdet af den pågældende lov eller for anerkendelse af udenlandske afgørelser.